

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/167/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1412215092
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1412215092.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Jany Richterovej v právnej veci žalobcu: D.. X. I., B.: Š. A. XX, B., v zast.: JUDr. Igor Huna, advokátom so sídlom: Košická 37, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom: Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 6C/261/2012-337 zo dňa 24.11.2015, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

Žalobcovi sa p r i z n á v a náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 8.748,50 eur s úrokom z omeškania 8,75 % ročne od 11. 10. 2012 do zaplatenia a sumu 8.000,- eur nemajetkovej ujmy. Vo zvyšku žalobu zamietol.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa § 1 písm. e/, § 3, § 4, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 15, § 16. § 17, § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. a vecne tým, že žalobným návrhom zo dňa 16. 10. 2010 žiadal žalobca (ďalej aj ako „navrhovateľ“) súd, aby zaviazal žalovaného (ďalej aj ako „odporcu“) na zaplatenie náhrady škody pozostávajúcej z náhrady trov právneho zastúpenia v trestnom konaní vo výške 9 779,- eur a na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 400 000,- eur.

3. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie a zistil nasledovný skutkový stav:

4. Uznesením Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, Odboru boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-42/BPK-B-2007 z 19. 02. 2007 bolo začaté trestné stíhanie vo veci zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, uznesením Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, Odboru boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-42/BPK-B-2007 z 20. 03. 2007 bolo vznesené obvinenie navrhovateľovi za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva, podľa § 20 Trestného zákona. Nesprávny a nezákonný úradný postup polície sa začal už dňom 14. 02. 2007, kedy svedok D. P. podal na navrhovateľa trestné oznámenie a odkedy orgány činné v trestnom konaní postupovali v rozpore s platným Trestným zákonom a Trestným poriadkom, čo konštatovali aj súdy rozhodujúce o obžalobe podanej na navrhovateľa. navrhovateľ podal dňa 10. 04. 2012 žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky ako na orgán konajúci v mene Slovenskej republiky podľa § 4 ods. 1 písm. a), bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších zmien. Ministerstvo spravodlivosti SR

prípísom zo dňa 12. 04. 2012 vyrozumel navrhovateľa, že nie je príslušné na prerokovanie žiadosti s tým, že žiadosť odstúpilo na predbežné prerokovanie na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Ministerstvo vnútra SR prerokovalo žiadosť a prípisom zo dňa 25. 07. 2012 vyrozumelo navrhovateľa o tom, že uplatnená žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody považuje za nedôvodnú a nie je jej možné vyhovieť. Podľa navrhovateľa pri nesprávnom úradnom postupe neupravuje zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci žiadne osobitné podmienky na uplatnenie si nároku na náhradu škody. Na priznanie náhrady škody sa vyžaduje len preukázanie nesprávneho úradného postupu, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť štátu je objektívna bez liberačných dôvodov. Zodpovednosti sa nemožno zbaviť. Uznesením Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, Odboru boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-42/BPK-B-2007 z 20. 03. 2007 bolo navrhovateľovi vznesené obvinenie za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva, podľa § 20 Trestného zákona, kde zákon stanovil trestnú sadzbu odňatia slobody v rozpätí od 5 rokov do 12 rokov. Aj keď prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry SR so sídlom v Pezinku uznesením z 12. 04. 2007 zamietol sťažnosť navrhovateľa proti vzneseniu obvinenia v súlade s judikatúrou najvyššieho súdu sa za zrušenie rozhodnutia o vznesení obvinenia považuje zastavenie konania alebo oslobodenie od obžaloby. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na to, že týmto bola splnená zákonná podmienka, že navrhovateľ proti nezákonnému rozhodnutiu podal riadne opravný prostriedok - sťažnosť dňa 27. 03. 2007, resp. 06. 04. 2007. Špecializovaný trestný súd Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-4T/16/2009-1770 zo dňa 09. 03. 2011, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3To 7/2011 zo dňa 09. 11. 2011, ktorým bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, podrobne v rozsudku rozpísal, v čom spočívala nezákonnosť postupu polície. Uplatnená skutočná škoda je náhrada trov právneho zastúpenia v trestnom konaní advokátovi JUDr. Miroslavovi Bogdalikovi, advokátska kancelária, Bratislava, Bajzova 8, ktorý navrhovateľa zastupoval na základe plnej moci zo dňa 27. 03. 2007 počas trestného konania s bolo mu vyplatené 8 748,50 eura. Navrhovateľ zároveň uplatnil nemajetkovú ujmu vo výške 400 000,- eur. Novelizáciou zákona č. 514/2003 Z. z., ku ktorej došlo po začatí konania v tejto veci, bola určená maximálna výška náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovanej osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu (§ 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z.). Preto navrhovateľ upravil výšku nemajetkovej ujmy na 19 000,- eur. Odporca nesúhlasil s návrhom, pretože podľa jeho názoru neboli v tomto prípade splnené zákonné podmienky pre priznanie uplatneného nároku navrhovateľom. Jednak namietal svoju pasívnu legitímáciu a jednak podľa jeho názoru navrhovateľ nepreukázal protiprávne konanie, vzniknutú škodu ako aj ich vzájomnú príčinnú súvislosť.

5. Z uznesenia Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, Odboru boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-42/BPK-B-2007 z 19. 02. 2007 súd zistil, že podľa § 109 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku bolo začaté trestné stíhanie za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona, pretože v presne nezistenom čase začiatkom roka 2006 v kaviarni Vienna Cafe, Bratislava, Staré mesto, Nám. SNP 15 dvaja dosiaľ nestotožnení poslanci miestneho zastupiteľstva mestskej časti Bratislava - Devínska Nová Ves požadovali od D. P. zálohu 2 000 000,- Sk ako peňažný úplatok za zariadenie odpredaja pozemku parc. č. XXXX/XXX - orná pôda o výmere 200 978 m², nachádzajúceho sa v katastrálnom území Bratislava - Devínska Nová Ves, zapísaného na LV XXXX, vlastníkom ktorého je Hlavné mesto SR Bratislava a za vlastné hlasovanie a ovplyvňovanie ďalších poslancov pri hlasovaní, zároveň za vykonanie technicko-administratívnych, ako aj ďalších úkonov potrebných pre zmenu využiteľnosti tohto pozemku, pričom dňa 13. 02. 007 asi o 8:00 hod. pred vchodom VÚB, a. s., Mlynské Nivy 1, Bratislava, od menovaného prevzali požadovanú sumu 2 000 000,- Sk a zároveň ho žiadali o doplatok 600 000,- Sk v súvislosti s uvedeným konaním. Z uznesenia Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, Odboru boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-42/BPK-B-2007 z 20. 03. 2007 súd zistil, že bolo vznesené proti navrhovateľovi obvinenie za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona, spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, pretože v presne nezistenom čase začiatkom roka 2006 v kaviarni Vienna Cafe, Bratislava, Staré mesto, Nám. SNP 15, ako poslanec miestneho zastupiteľstva mestskej časti Bratislava - Devínska Nová Ves spolu s P. F. po vzájomnej dohode požiadali od D. P. požadovali zálohu 2 000 000,- Sk ako peňažný úplatok za zariadenie odpredaja pozemku parc. č. XXXX/XXX - orná pôda o výmere 200 978 m², nachádzajúceho sa v katastrálnom území Bratislava - Devínska Nová Ves, zapísaného na LV XXXX, vlastníkom ktorého je Hlavné mesto SR Bratislava a za vlastné hlasovanie a ovplyvňovanie ďalších poslancov pri hlasovaní, zároveň za následné vykonanie technicko-administratívnych, ako aj

ďalších úkonov potrebných pre zmenu využiteľnosti tohto pozemku, pričom dňa 13. 02. 2007 asi o 8:00 hod. pred vchodom VÚB, a. s., Mlynské Nivy 1, Bratislava, od menovaného prevzali požadovanú sumu 2 000 000,- Sk a zároveň ho žiadali o doplatok 600 000,- Sk v súvislosti s uvedeným konaním, pričom P. F. dňa 08. 03. 2007 v čase približne o 09:45 hod. v Bratislave na ul. Pavla Horova 7 v predajni potravín od X. G. vystupujúceho ako zástupca spoločnosti Heritage Private Banking LTD prevzal časť požadovaného úplatku v sume 300 000,- Sk.

6. Uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry SR so sídlom v Pezinku sp. zn. VII/1Gv25/07-43 zo dňa 12. 04. 2007 zamietol sťažnosť navrhovateľa podľa § 931 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože nebolo dôvodné.

7. Z rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-4T/16/2009-1770 zo dňa 09. 03. 2011 zistil, že navrhovateľ bol podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby, ktorá tvrdila, že v presne nezistenom čase začiatkom roka 2006 v kaviarni Vienna Cafe, Bratislava, Staré mesto, Nám. SNP 15 ako poslanci miestneho zastupiteľstva mestskej časti Bratislava - Devínska Nová Ves požadovali od D. P. zálohu 2 000 000,- Sk (66 387,84 eura) ako peňažný úplatok za zariadenie odpredaja pozemku parc. č. XXXX/XXX - orná pôda o výmere 200 978 m², nachádzajúceho sa v katastrálnom území Bratislava - Devínska Nová Ves, zapísaného na LV XXXX, vlastníkom ktorého je Hlavné mesto SR Bratislava a za vlastné hlasovanie a ovplyvňovanie ďalších poslancov pri hlasovaní, zároveň za vykonanie technicko-administratívnych, ako aj ďalších úkonov potrebných pre zmenu využiteľnosti tohto pozemku, pričom dňa 07. 03. 2007 v čase od 15:51 hod. do 16:15 hod. v reštaurácii Rolando nachádzajúcej sa v Bratislave, Na Hriadkach 51, pri stretnutí s X. G. vystupujúcim ako zástupca spoločnosti Heritage Private Banking LTD tohto požiadali za opätovné vybavenie predaja uvedeného pozemku a ovplyvňovanie poslancov úplatok vo výške 500 000,- Sk (16 596,96 eura), pričom následne Jozef Molnár dňa 08. 03. 2007 v čase približne o 9:45 hod. v Bratislave na ulici Pavla Horova 7 v predajni potravín od X. G. prevzal časť z požadovaného úplatku vo výške 300 000,- Sk (9 958,18 eura), čo bolo právne kvalifikované ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní.

8. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3To 7/2011 zo dňa 09. 11. 2011 sa zisťuje, že podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. bol napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu zrušený a na základe § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaný Jozef Molnár a navrhovateľ podľa § 285 písm. b) Tr. por. boli oslobodení spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR zo dňa 04. 06. 2009, sp. zn. VII/1Gv25/07 pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin prijímania úplatku spolupáchateľstvom podľa § 20, § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., ktorý mali spáchať v podstate tak, že v presne nezistenom období začiatkom roka 2006 v Bratislave, na Nám. SNP v kaviarni Vienna Cafe ako poslanci miestneho zastupiteľstva mestskej časti Bratislava - Devínska Nová Ves žiadali od D. P. zálohu 2 000 000,- Sk (66 387,84 eura) ako úplatok za zariadenie odpredaja pozemku vo výmere 200 978 m², v katastrálnom území Bratislava - Devínska Nová Ves (parc. č. XXXX/XXX, Kataster nehnuteľností katastrálneho úradu v Bratislave, Správa katastra Bratislava IV, zapísaný tam na LV XXXX, ktorého vlastníkom ktorého je Hlavné mesto SR Bratislava), ako i za ich hlasovanie na zasadnutí mestského zastupiteľstva o tejto záležitosti, ovplyvnenie ďalších poslancov zastupiteľstva pri tomto hlasovaní a za ďalej úkony technicko-administratívneho charakteru a ďalšie potrebné na zmenu využiteľnosti tohto pozemku dňa 07. 03. 2007 v reštaurácii Rolando v Bratislave Na Hriadkach 51, pri stretnutí s X. G. vystupujúcim ako zástupca firmy Heritage Private Banking, Com.LTD tohto žiadali za opätovné vybavenie predaja uvedeného pozemku a ovplyvnenie poslancov o úplatok 500 000,- Sk (16 596,96 eura), pričom následne 08. 03. 2007 v Bratislave na ulici Pavla Horova 7 v predajni potravín od X. G. prevzal časť z požadovaného úplatku v sume 300 000,- Sk (9 958,18 eura).

9. Z výpovede navrhovateľa zistil, že dňa 20. 03. 2007 mu bolo doručené obvinenie z korupcie a tým sa všetko celé na neho zosypalo. Začala mediálna vlna, hlavne na TA3. Pol roka nevyšiel z domu, pretože ľudia na neho vykrikovali, že je úplatkár a pod. Túto situáciu veľmi ťažko znášal. Zle spával, dokonca musel vyhľadať pomoc psychiatricky, pretože sa nevedel vysporiadať so situáciou, ktorá doľahla nielen na neho, ale aj na celú rodinu. Celá vec mala dopad na to, že bol vylúčený zo strany, stratil dôveru aj Matice slovenskej, kde bol predsedom členskej organizácie, jeho rodinná firma bola vylúčená z Asociácie národných realitných kancelárií. Bol sledovaný políciou a sústavne volaný na výsluchy. Podľa navrhovateľa, jeho nárok na náhradu škody, či už majetkovú alebo nemajetkovú,

je oprávnený. Uplatňuje si výšku skutočnej škody sumou 8 748,50 eura, pričom tento nárok pozostáva z jeho úhrady trov obhajoby v pôvodnom trestnom konaní. Navrhovateľ poukázal na to, že ak by nebolo vydané policajným orgánom nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia, navrhovateľ by sa nemusel brániť tak, že si zvolil obhajcu a tomuto by nemusel uhrádzať žiadne trovy právneho zastúpenia. Čo sa týka výšky nemajetkovej ujmy, túto navrhovateľ modifikoval na sumu 19 000,- eur. Poukázal na to, že výšku nemajetkovej ujmy treba posudzovať podľa okolností konkrétneho prípadu, keďže nestačí iba samotné konštatovanie porušenia práva, resp. samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučineným vzhľadom na ujmu, ktorú navrhovateľ utrpel v dôsledku nezákonného rozhodnutia a nesprávneho postupu orgánov polície SR. Navrhovateľ si počas obdobia 4 rokov a 8 mesiacov, kedy trvalo celé trestné konanie, vytrpel, a to nielen ona, ale celá jeho rodina, manželka, syn, dcéra, čo potvrdzujú ich svedecké výpovede.

10. Odporca zotrval na stanovisku, že návrh je v celom rozsahu nedôvodný a žiada ho zamietnuť. predovšetkým namietal tú skutočnosť, že Ministerstvo spravodlivosti SR nie je orgánom príslušným pre konanie v mene štátu a v tejto veci nemôže byť ani zaviazané na plnenie. Čo sa týka samotného nároku, nie je podľa jeho názoru splnená podmienka existencie nezákonného rozhodnutia, titulom ktorého žalobca žiada náhradu škody, nakoľko žalobca namieta uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré bolo vydané v súlade s Trestným poriadkom. Samotné uznesenie o vznesení obvinenia nebolo zrušené príslušným orgánom pre jeho nezákonnosť. Čo sa týka uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy, pokiaľ navrhovateľ poukazuje na to, že utrpela jeho povesť v jeho bližšom i širšom okolí a to tým, že mal byť označovaný za osobu, ktorá prijíma úplatky, poukazuje na to, že tento následok sa vzťahuje k samotnému skutku, ktorý sa aj podľa oslobodzujúceho rozsudku Najvyššieho súdu SR čiastočne stal, avšak nemohol byť posúdený ako trestný čin. Taktiež, čo sa týka tvrdenej medializácie žalobcu v súvislosti s trestným stíhaním, má odporca za to, že nemôže niesť zodpovednosť za spôsob, akým médiá informovali o osobe navrhovateľa a priebehu trestného stíhania a pokiaľ malo byť týmto spôsobom zasiahnuté do osobnostných práv navrhovateľa a mala mu byť spôsobená ujma, je potrebné týchto nárokov domáhať sa voči konkrétnym médiám. Taktiež v súvislosti s výškou požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, poukazuje na zásadu proporcionality, kedy najvyššia možná náhrada v zmysle zákona, by mala byť priznaná len pri najzávažnejších zásahoch, pričom za také podľa jeho názoru treba považovať obmedzenie osobnej slobody, ku ktorému však v prípade navrhovateľa nedošlo.

11. Z výsluchu svedka G. O. zistil, že navrhovateľa pozná už dlhšiu dobu. V kontakte boli cez futbalový klub v Devínskej Novej Vsi, ktorého bol svedok predsedom a navrhovateľ robil manažéra. Navrhovateľa poznal ako čestného, priameho človeka, ktorý urobil veľa pre futbal a boli v častom kontakte až do roku 2007, kedy sa z ničoho nič odmlčal. Po tom, čo ho telefonicky kontaktoval, mu bolo oznámené, že má problémy. Navrhovateľ situáciu ťažko znášal, bál sa chodiť medzi ľuďmi. Aj keď mal futbal rád a aj keď prišiel na futbal, bol radšej sám ako s ľuďmi, čo bolo u neho neobvyklé. Navyše, v novinách sa o ňom začalo písať a ľudia na neho pokrikovali. Takýto stav trval asi 1 rok.

12. Z výsluchu svedkyne I. B. zistil, že je navrhovateľova suseda a pozná ho asi 11 rokov. Potom došlo k tej udalosti, ktorá bola mediálne zverejnená, aj v Devínsko-novoveskej televízii. Devínska Nová Ves je taká veľká dedina, každý každého pozná, ľudia vedeli, o koho sa jedná a navrhovateľ mal hneď nálepku kriminálnika. Navrhovateľ sa zmenil, nechcel vychádzať z domu. V lete 2007 ju manželka navrhovateľa požiadala, aby jej pomohla navrhovateľa nájsť, ževraj chce spáchať samovraždu. Svedkyňa ho našla prechádzať po koľajniciach a musela ho prehovoriť, aby to nechal tak a išiel domov. Z navrhovateľa sa stal zlomený človek, ktorý veľmi trpel, ale týmto trpela celá rodina, a preto svedkyňa potešilo, keď sa dozvedela, že navrhovateľ bol oslobodený. Pri rozhovore na koľajniciach jej navrhovateľ povedal, že už nechce žiť, cítil veľkú krivdu, ktorá sa mu stala a chcel to ukončiť.

13. Z výsluchu svedkyne L.R. I., manželky navrhovateľa, zistil, že keď sa to stalo, zasiahlo to celú rodinu. TA3 celý deň informovala, že manžel zobral 200 000,- Sk, a to plným menom. Manžel z toho dôvodu asi pol roka odmietal vychádzať z domu. Situáciu zhoršovalo to, že neustále zvonili u nás televízie, telefonovali k nám, často stávali pred našim domom pre nás neznáme autá, prípadne aj svedkyňa sa stalo, že ju sledovali nejaké autá a nevedela povedať, z akého dôvodu to robili. Zasiahlo to aj jej pracovné výsledky. Situácia veľmi zle dopadla aj na deti navrhovateľa, predovšetkým na dcéru, ktorá bola maloletá a bola šikanovaná deťmi v škole. Nebyť pani B., nevie si predstaviť, ako by celá vec skončila, pretože sama by ho asi z koľajnic nedostala. Dlho ho museli presviedčať a dohovárať mu. Toto malo za následok, že manžel navštívil psychiatra, ktorý navrhol jeho hospitalizáciu.

14. Z výpovede svedkyne F. I. zistil, že navrhovateľ obvinenie ťažko znášal, mal depresie, bolo pošpinené jeho meno, keď noviny aj televízie uvádzali celé meno. Veľmi sa hanbila ľudí, keď sa jej pýtali, čo je s jej synom, či už je v base.

15. Z výpovede svedka F. I., syna navrhovateľa, zistil, že neoprávnené obvinenie otca zasiahlo celú rodinu, ale predovšetkým otca. Prestal chodiť na futbal, ktorý miluje, v podstate doposiaľ sa nevysporiadal s tým, čo sa mu stalo, aj keď bol oslobodený a stále rozmýšľa nad tým, prečo sa mu to stalo, nespáva. Táto vec zasiahla aj sestru, ktorá bola žiačkou základnej školy, ktorej sa spolužiaci vysmievali a pýtali sa, či už má otca v base, resp. čo si kúpia z úplatkov.

16. Z výsluchu svedkyne Q. I., dcéry navrhovateľa, zistil, že v tom čase bola žiačkou základnej školy, žiaci jej hovorili, že otec je zločinec, že ho zavrú, že im všetko zoberú, že budú bezdomovci. Ona túto situáciu veľmi ťažko znášala, ako aj to, že otec bol označovaný za zločinca. Čo sa týka otca, tento bol chodiaca troska, sedel doma na sedačke a nevedel, čo má robiť, bol neistý vo svojom správaní. Situácia poznačila aj chod firmy, ľudia im neverili.

17. Z výpovede svedkyne T. F., sestry navrhovateľa, zistil, že navrhovateľ vec veľmi zle znášal, keď s ním chcela hovoriť telefonicky, nevedel s ňou rozprávať. Aj z osobných stretnutí videla, že je v zlom psychickom stave, menil svoje nálady. O ničom inom nevedel rozprávať, stále sa vracali k tej istej téme, nevedel to pochopiť, ako sa to mohlo všetko stať.

18. Z výpovede svedka D. P. F. zistil, že navrhovateľa pozná ako čestného človeka a vec dopadla tak ako predpokladal. Z rozhovorov s navrhovateľom v tej dobe vyvodil, že tento pochybuje o kvalitách nášho právneho systému.

19. V danom prípade sa navrhovateľ domáha svojho práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v trestnom konaní, ktoré sa voči nemu viedlo, a to konkrétne vzneseným obvinením uznesením zo dňa 20. 03. 2007, ČVS: PPZ-42/BPK-B-2007. Navrhovateľ využil svoje právo na opravný prostriedok, keď podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť, no prokurátor uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR so sídlom v Pezinku sp. zn. VII/1Gv25/07-43 zo dňa 12. 04. 2007 zamietol sťažnosť navrhovateľa podľa § 931 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože nebolo dôvodné. Špecializovaný trestný súd Pezinok, pracovisko Banská Bystrica rozsudkom zo dňa 09. 03. 2011 č. k. BB-4T/16/2009-1770 oslobodil navrhovateľa spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku. Na odvolanie, ktoré podal Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR, Najvyšší súd SR dňa 09. 11. 2011, podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu zrušil a na základe § 322 ods. 3 Tr. por. navrhovateľa podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodil spod obžaloby. Súd sa v prvom rade musel vysporiadať s námietkou nedostatku pasívnej legitímácie vznesenej odporcom a dospel k záveru, že táto nie je dôvodná. Súd sa stotožnil s právnym názorom Generálnej prokuratúry SR, že titul náhrady škody uznesením o vznesení obvinenia je účinné a vykonateľné už jeho vydaním bez ohľadu na to, kedy a či ho dostane prokurátor. Prokurátor sa na jeho vydaní nielenže nepodieľa, ale jeho účinkom, t. j. škode, nemôže v tomto štádiu rovnako ako aj súd zabrániť a už vôbec nie škodu spôsobiť. Úvaha o jeho zodpovednosti je preto absurdná, a preto súd konal s odporcom v zmysle ust. § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Ďalej sa súd musel vysporiadať s námietkou odporcu, že nebol preukázaný vznik škody v rozsahu tvrdenom navrhovateľom, resp. priama príčinná súvislosť medzi žalobcom deklarovanou škodou a namietaným nezákonným rozhodnutím. Podľa názoru súdu to, že navrhovateľ bol právne zastúpený v rámci trestného konania a kto a v akom rozsahu zastupoval navrhovateľa v tomto konaní, jednoznačne vyplýva z trestného spisu Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-4T/16/2009-1770. Nebolo sporné, že navrhovateľ v tejto súvislosti vyplatil náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 8 748,50 eura. Ďalšie uplatnené trovy právneho zastúpenia vzhľadom na to, že nevedel preukázať ich účelné vynaloženie, v časti 1 030,50 eura zobral späť. Príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a rozhodnutím o vznesení obvinenia je v tomto prípade nesporná. Tým, že bolo vznesené obvinenie za skutok, ktorý nie je trestným činom, vznikla navrhovateľovi uplatnená škoda, a to bez ohľadu na to, či v trestnej veci bola podaná sťažnosť proti tomuto rozhodnutiu, pretože bez ohľadu na rozhodnutie prokurátora vznikla navrhovateľovi škoda. V tomto prípade síce rozhodoval prokurátor, avšak nevyhovet sťažnosti navrhovateľa proti vznesenému obvineniu. Preto súd priznal navrhovateľovi uplatnenú náhradu škody vo výške zaplatených trov právneho zastúpenia v rámci trestného konania vo

výške 8 748,50 eura. Navrhovateľ uplatnil popri skutočnej škode aj nemajetkovú ujmu, pretože podľa jeho názoru mu vznikla žalovaná nemajetková ujma. Vzhľadom na to, že v priebehu konania došlo k zmene zákona ohľadne výšky nemajetkovej ujmy, navrhovateľ zobral návrh v časti 381 000,- eur späť s tým, že podľa jeho názoru je primeranou nemajetkovou ujmu suma 19 000,- eur, ktorá zodpovedá ustanoveniu zákona, podľa ktorého nesmie presahovať 50-násobok minimálnej mzdy, t. j. 50x 380,- eur. Odporca, ktorý popieral nárok navrhovateľa na uplatnenú nemajetkovú ujmu v tejto súvislosti poukázal, že pri rozhodovaní treba vychádzať zo zásady reciprocitu, keď navrhovateľ uplatnil maximálne možnú výšku nemajetkovej ujmy. Vzhľadom na rozporné postoje účastníkov sa súd zameril na to, aby zistil, či došlo k značnej miere k zníženiu dôstojnosti a vážnosti navrhovateľa v spoločnosti a či vytykaným nesprávnym úradným postupom došlo k negatívnym následkom v jeho súkromnom živote a spoločenskom uplatnení. Je nepochybné, že trestné stíhanie, prípadne výkon uloženého trestu, sú spôsobilé vyvolať popri vzniku majetkovej škody aj vznik nemajetkovej ujmy. Podľa súdu prebiehajúce trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, ktorého síce do právoplatnosti meritórneho rozhodnutia treba považovať za nevinného, avšak fakt trestného stíhania je sám o sebe záťažou pre každého obvineného. Trestné stíhanie tak zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, teda je spôsobilé popri porušení práva na osobnú slobodu obmedziť, či porušiť právo jednotlivca na rešpektovanie a ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to garantuje čl. 10 Listiny základných práv a slobôd. Možno konštatovať, že doba, počas ktorej trestné stíhanie prebieha, je tým nelegitimizujúcim faktorom, ktorý treba skúmať. V týchto prípadoch treba posúdiť príslušné obmedzenia osobnostných práv vzhľadom na zásadu proporcionality. Treba skúmať, či obmedzenie základného práva - práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti a práva na súkromie, je primerané uvedenému verejnému záujmu. Z výsluchu navrhovateľa a vypočutých svedkov vo veci mal súd preukázané, že vznesením obvinenia voči navrhovateľovi došlo k veľmi vážnemu zásahu do práv navrhovateľa a jeho rodiny. Navrhovateľ bol vylúčený zo strany, ktorej bol členom, takisto stratil dôveru v Matici slovenskej, kde dovtedy zastával funkciu podpredsedu. Ďalšie negatívne dôsledky sa prejavili v rámci rodinnej firmy, realitnej kancelárie, keď navrhovateľ bol vylúčený z Asociácie realitných kancelárií a negatívna reklama mala za následok podstatne menší záujem o služby tejto realitnej kancelárie. Trestné konanie malo za následok zmenu správania navrhovateľa, ktorý bol apatický, nevedel sa vysporiadať so vzneseným obvinením, a to až do takej miery, že musel byť liečený psychiatrom. Negatívne dôsledky sa dotkli rodinného života navrhovateľa a jeho detí, predovšetkým dcéry, ktorá bola v tom čase maloletá a so zdravotnými dôsledkami sa nevysporiadala doposiaľ. Ďalšou skutočnosťou, na ktorú súd musel prihliadnuť, bola dĺžka trestného konania, ktorá bola 4 roky a 8 mesiacov a počas tohto obdobia na navrhovateľa dopadali dôsledky toho, že sa proti nemu viedlo trestné stíhanie. Pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy súd vychádzal zo zásady reciprocitu, keď poukazuje na tú skutočnosť, že navrhovateľ síce nemôže za to, že v priebehu tohto konania bola obmedzená najvyššia možná výška uplatnenej nemajetkovej ujmy, ale treba vychádzať z toho, že ním uplatnená výška nemajetkovej ujmy zodpovedá maximálnej výške, ktorú mu je možné podľa zákona priznať. Z tohto dôvodu nie sú rozhodujúce subjektívne pocity navrhovateľa, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase a v tej istej situácii vnímala aj každá iná fyzická osoba. Vzhľadom na tieto skutočnosti považuje súd za primeranú nemajetkovú ujmu vo výške 8 000,- eur, ktorá zodpovedá zásahu do osobných práv navrhovateľa a je aj primeranou satisfakciou za to, že sa voči nemu viedlo trestné stíhanie za skutok, ktorý nie je trestným činom. Preto súd rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

20. Odvolací súd rozsudkom zo dňa 04.09.2018, č.k. 5Co/33/2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Na dovolanie žalovaného dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil svojim uznesením zo dňa 28.09.2020, sp. zn. 5Cdo/87/2019 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

21. Proti predmetnému rozhodnutiu súdu prvej inštancie sa odvolal žalovaný, ktorý žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok v časti výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 8 748,50 eur s úrokom z omeškania 8,75 % ročne od 11. 10. 2012 do zaplatenia a sumu 8 000,- eur nemajetkovej ujmy zmenil a žalobu zamietol, resp. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Svoje odvolanie žalovaný právne odôvodnil podľa § 205 ods. 2 písm. b/, d/ a f/ O.s.p. odôvodnenie príslušnosti ministerstva spravodlivosti konať v mene žalovanej Slovenskej republiky je podľa názoru žalovaného založené na nesprávnom právnom posúdení veci, a je i nedostatočne odôvodnené. Nie je v súlade so znením a výkladom zák. č. 514/2003 Z. z. právny názor súdu, v zmysle ktorého by príslušnosť konať v mene pasívne vecne legitimovanej Slovenskej republiky mala náležať ministerstvu spravodlivosti podľa § 4 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. Žalovaný opätovne poukazuje na to, že vo veciach náhrady

škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania aplikácia § 4 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. neprichádza do úvahy, resp. situácia, ktorá by odôvodňovala jeho aplikáciu vo veciach náhrady škody spôsobenej v trestnom konaní, ani nemôže nastať, a orgánmi príslušnými konať v mene žalovanej Slovenskej republiky môžu byť len ministerstvo vnútra alebo generála prokuratúra, v závislosti od podmienok stanovených v § 4 ods. 1 písm. b) zák. č. 514/2003 Z. z. Podľa názoru žalovaného sa v prípadoch náhrady škody spôsobenej v dôsledku trestného stíhania sa teda nejedná o nemožnosť určenia príslušného orgánu v § 4 ods. 1 zákona, riešenú v ods. 2 zákona, ale o konkurenciu viacerých orgánov príslušných na konanie podľa § 4 ods. i zákona. Pokiaľ súd určil orgán konajúci v mene žalovanej Slovenskej republiky použitím ustanovenia § 4 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., vec nesprávne právne posúdil. Nakoľko žalovaný nebol v konaní riadne zastúpený orgánom na to príslušným, súd zažalil konanie vadou podľa § 221 ods. 1 písm. b/ O.s.p. Žalovaný má taktiež za to, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnený, z odôvodnenia rozsudku nie je vôbec zrejmé akou právnou úvahou sa súd pri posúdení uplatneného nároku riadil, a akým titulom žalobcovi nárok na náhradu škody priznal. Súd otázku vzniku nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia nielen nesprávne právne posúdil, ale toto svoje posúdenie a rozhodnutie ani dostatočne neodôvodnil. Žalovaný ďalej uvádza, že namietaným trestným stíhaním a deklarovanou nemajetkovou ujmu nie je daná priama príčinná súvislosť, a žalovaný nemôže niesť zodpovednosť za žalobcom uvádzaný (a súdom zistený) zásah do jeho osobnostných práv. Žalovaný taktiež uvádza, že z rozsudkov Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zo dňa 09.03.2011, č. k. BB-4T16/2009-1770, a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 09.11.2011, č. k. 3TO 7/2011 vyplýva, že časť skutku, pre ktorý bolo proti žalobcovi spolu s ďalším spoluobžalovaným vedené trestné stíhanie pre skutok kvalifikovaný ako zločin prijímania úplatku spolupáchateľstvom, sa preukázateľne stala. Pokiaľ teda mala byť dobrá povesť žalobcu narušená podozrením z prijímania úplatku, nie je tento následok v priamej príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania, ale so samotným skutkom, ktorý sa (sčasti) stal, a pre ktorý bolo trestné stíhanie voči žalobcovi začaté a vedené. Takýto následok potom nie je možné posúdiť ako ujmu, ktorá by bola spôsobená trestným stíhaním. Žalovaný taktiež poukazuje na to, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že na zásahu do dobrej povesti žalobcu a z toho vyplývajúcich negatívnych následkov v jeho živote sa podieľala i medializácia masovokomunikačnými prostriedkami, za čo nemôže žalovaný niešť zodpovednosť.

22. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý žiada odvolací súd, aby napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď ustanovil Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán konajúci v mene štátu. Rozsudok považuje za dostatočne odôvodnený a preskúmateľný.

23. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1.7.2016 (ďalej len „C.s.p.“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

24. Odvolací súd, viazaný rozsahom (§ 379 C.s.p.) a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného proti napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie nie je opodstatnené.

25. Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1, 2, 3 C. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 C. s. p.).

26. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p.

27. Pokiaľ žalovaný namietá svoju pasívnu legitímáciu, odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, že vo veci na zistenie pasívne legitimovaného orgánu konajúceho v mene Slovenskej republiky je potrebné použiť § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Uvedený § 4 ods. 2 tohto zákona je potrebné použiť nakoľko orgán konajúci v mene štátu vo veci náhrady škody,

ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci nie je možné subsumovať ani pod jeden zo zákonom predpokladaných prípadov uvedených v § 4 ods. 1 písm. a/ až m/ zákona č. 514/2003 Z.z.

28. Podľa § 4 ods. 1 písm. m/ zákona č. 514/2003 Z.z., orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

29. Ak žalovaná tvrdí, že je na mieste použitie § 4 ods. 1 písm. m/ zákona č. 514/2003 Z.z., nie je s uvedeným možné súhlasiť nakoľko ku škode nedošlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci. Vykonaným dokazovaním na súde prvej inštancie bolo jednoznačne preukázané, že ku škode prišlo uznesením Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, Odboru boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-42/BPK-B-2007 z 20. 03. 2007, ktorým bolo vznesené obvinenie žalobcovi za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva, podľa § 20 Trestného zákona. Teda ku škode prišlo konaním policajného zboru, ktoré však nie je možné v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. podradiť ani pod jednu z možností § 4 ods. 1 písm. b/ tohto zákona, ktorá upravuje zodpovednosť Ministerstva vnútra SR za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci.

30. Nakoľko sa teda nedá v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. určiť orgán konajúci v mene štátu vo veciach náhrady škody spôsobenej orgánom verejnej moci, je potrebné postupovať v zmysle § 4 ods. 2 tohto zákona a teda, ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

31. Ohľadom neexistencie rozhodnutia, ktorým by bolo uznesenie o vznesení obvinenia zrušené a teda splnená jedna z podmienok zákona č. 514/2003 Z.z. odvolací súd poukazuje na to, že súdna prax dospela k záveru, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia má rovnaké dôsledky ako zrušenie tohto uznesenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.) aj rozhodnutie o oslobodení (obvineného) obžalovaného spod obžaloby (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/194/2010 alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/145/2011); z uvedeného vyplýva, že v dôsledku právoplatného oslobodenia žalobcu spod obžaloby bolo možné dospieť k záveru, že uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 20.03.2007 predstavuje nezákonné rozhodnutie. Zákon č. 514/2003 Z. z. ako osobitnú podmienku pre priznanie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím zakotvuje povinnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok, podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok, zákon č. 514/2003 Z. z. stanovuje možnosť na priznanie práva náhradu škody aj v prípade nesplnenia tejto podmienky (obmedzenia), a to v prípadoch hodných osobitného zreteľa (§ 6 ods. 2 druhá veta zákona č. 514/2003 Z. z.); medzi stranami nebolo sporné a vyplýva to aj zo skutkových zistení súdu prvej inštancie, že žalobca proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 20.03.2007 podal sťažnosť, ktorú prokurátor Generálnej prokuratúry SR so sídlom v Pezinku uznesením z 12. 04. 2007 zamietol, čím bola splnená zákonná podmienka, že navrhovateľ proti nezákonnému rozhodnutiu podal riadne opravný prostriedok (sťažnosť zo dňa 27. 03. 2007, resp. 06. 04. 2007).

32. V súvislosti s námietkou žalovaného, že medzi trestným stíhaním žalobcu a deklarovanou nemajetkovou ujmom nie je daná priama príčinná súvislosť odvolací súd uvádza, že dĺžka trvania trestného stíhania a v rámci neho i dĺžka výkonu väzby predstavujú vážny zásah do osobnej slobody žalobcu, čo negatívne ovplyvnilo jeho osobný a profesionálny život, česť a dobrú povesť. So zreteľom na to považoval sumu 8.000 € za primeranú výšku tejto náhrady (vo zvyšku žalobu o túto náhradu zamietol). Pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy sa súd prvej inštancie spravoval § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že v danom prípade vzhľadom na rozsah a intenzitu neoprávneného zásahu spočívajúceho vo vedení trestného stíhania žalobcu za závažnú trestnú činnosť, nesporne došlo k zníženiu dôstojnosti a vážnosti žalobcu v spoločnosti v značnej miere, vzhľadom k čomu preto nebolo postačujúce poskytnutie iného zadosťučinenia ako náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Vzhľadom na uvedené rovnako aj odvolací súd zdieľa názor súdu prvej inštancie, zohľadnúc dĺžku trestného stíhania, závažnosť zásahu do osobnej slobody

žalobcu, ako aj negatívne ovplyvnenie jeho osobného a profesionálneho života, že čiastka 8.000 eur ako náhrada nemajetkovej ujmy, je zodpovedajúcou náhradou nemajetkovej ujmy.

33. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

34. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. V odvolacom konaní súd vzhľadom na to, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie úspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania priznáva v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

35. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p., § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou

a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).